

Arrest

nr. 29 666 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 april 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2008 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verwerven als bloedverwant in neergaande lijn. Er werd hem dezelfde dag verzocht om binnen een termijn van drie maanden een bewijs dat hij in het verleden ten laste was van zijn vader, een bewijs van onvermogen, een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering en een attest dat hij niet ten laste was van het OCMW, over te maken.

1.2. Op 14 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 21 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1) (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon:

**er werden geen bewijzen van financiële steun in het verleden voorgelegd*

**het bewijs van onvermogen is eigenlijk een eigen verklaring, weliswaar afgelegd voor een notaris (de inhoud van het document werd nergens geverifieerd en bevestigd)*

**uit het attest van het ziekenfonds d.d. 06.04.2009 blijkt dat betrokkene aangesloten is als zelfstandige; dit spreekt tegen dat hij ten laste is van de referentiepersoon(...)*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk ten laste is van zijn vader, dat hij steeds bij zijn vader en familie heeft ingewoond en dat hiervoor bewijzen werden voorgelegd. Daarnaast betoogt hij dat hij heeft aangetoond onvermogen te zijn aan de hand van een eigen verklaring die hij heeft afgelegd voor een notaris in Spanje. Hij benadrukt dat de hoedanigheid van een familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie, dat het bewijs dat hij ten laste is van zijn vader vrij is en dat het bestuur weigert alle stukken in aanmerking te nemen. Voorts stelt hij dat het feit dat hij bij het ziekenfonds is aangesloten als zelfstandige niet betekent dat hij niet ten laste is van zijn vader en dat hij weliswaar gepoogd heeft om zich te vestigen als zelfstandige maar dat hij zijn “aandelen in de zaak opnieuw verkocht (heeft)” en hij “geen inkomsten (heeft) gehad uit deze zaak.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)”*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...)”

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de descendent die ouder is dan eenentwintig jaar van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze descendent ten laste is van de burger van de Unie en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het verblijfsrecht beroept effectief ten laste is van de ascendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd uitgenodigd om het bewijs te leveren dat hij in het verleden ten laste was van zijn vader, dat hij onvermogen was, dat hij een ziekteverzekering had afgesloten en dat hij niet ten laste was van het OCMW.

Verzoeker die bij zijn aankomst in het Rijk een verklaring ondertekende waarin hij stelde naar België gekomen te zijn *“om hier te komen werken”*, beperkte zich tot het voorleggen van een bewijs van lidmaatschap van het Onafhankelijk Ziekenfonds waaruit blijkt dat hij is aangesloten *“in de hoedanigheid van zelfstandige”*, van een attest van het OCMW waaruit blijkt dat hij geen financiële hulp ontvangt en van een Spaanse notariële akte waarin zijn verklaringen - dat hij geen eigendommen of inkomsten heeft en bij zijn vader woont - werden opgetekend.

Noch uit het attest van het OCMW, noch uit het bewijs van lidmaatschap van het Onafhankelijk Ziekenfonds kan afgeleid worden dat verzoeker effectief ten laste is van zijn vader. Het is voorts niet kennelijk onredelijk of onwettig om geen bewijswaarde toe te kennen aan de inhoud van een notariële akte waarin slechts de eigen verklaringen van een vreemdeling werden weergegeven en waaruit geenszins blijkt dat werd onderzocht of deze verklaringen in overeenstemming zijn met de realiteit.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker, die zevenentwintig jaar oud is, dat hij onvermogen is en dat zijn verklaring bij de notaris niet zomaar een vodge papier is, maar stelt hij anderzijds ook dat hij aandelen kocht en verkocht, zonder nader toe te lichten hoe hij dit kon doen gelet op zijn beweerde onvermogenheid.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Nu verzoeker geen enkele belofte of toezegging werd gedaan en hij in gebreke bleef om de door het bestuur gevraagde overtuigingsstukken over te maken, kan ook niet ingezien worden hoe het vertrouwensbeginsel zou kunnen miskend zijn.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK